

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2007. évi szeptember hó 11. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Somogy Megyei Bíróság B.100/2007/12. számú ítéletét helybenhagyja.

Felhívja az elsőfokú bíróságot összbüntetési eljárás lefolytatására.

I n d o k o l á s

A Somogy Megyei Bíróság B.100/2007/12. számú, 2007. május 10. napján kelt ítéletével vádlottat bűnösnek mondta ki 1 rb. emberölés büntetében, 1 rb. lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetében, és 1 rb. egyedi azonosító jel meghamisításának büntetében. Ezért halmazati büntetésül 11 év fegyházra és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időt a szabadságvesztésbe beszámította, elkobozta engedély nélkül tartott lőfegyverét, rendelkezett az eljárás során lefoglalt további bűnjelekről és kötelezte a vádlottat a felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A megyei bíróság ítélete ellen a vádlott és védője eltérő minősítésért és a büntetés enyhítéséért jelentettek be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyására tett indítványt. A védelmi fellebbezéseket nem találta megalapozottnak a másodfokú bíróság.

A védelmi fellebbezések alapján eljárva a másodfokú bíróság a Be.348.§ (1) bekezdése alapján felülbíráta az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást. Ennek eredményeként megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

A megyei bíróság által megállapított tényállást a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint egészíti ki:

A cselekmény **sértettje** 1972-ben született, a cselekmény elkövetésének idején 34 éves volt.

Az így kiegészített tényállás mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, az a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul.

Az elsőfokú bíróság a tényállást túlnyomórészt a vádlott bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomása, valamint a kihallgatott tanúk vallomása, a lefoglalt bűnjelek és szakértői vélemények alapján állapította meg.

A vádlott az eljárás kezdeti szakaszától beismerte, hogy **sértettet** ő lőtte le. Elismerte azt is, hogy a löfegyvert engedély nélkül tartotta birtokában, és arról is tudomása volt, hogy a löfegyverről az egyedi azonosításra szolgáló sorozatszámot eltávolították.

A vádlott és védője csupán egyetlen ponton vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást. A vádlott állította, hogy azért csupán hat lövést adott le a sértetre, mert ezt követően a pisztoly elakadt. Ezt a védekezést a pisztoly lefoglalásáról szóló jegyzőkönyv, valamint a fegyverszakértői vélemény cáfolja.

A bűncselekmény elkövetése során felhasznált löfegyvert a vádlott útmutatása alapján találta meg a nyomozó hatóság. A szemléről szóló jegyzőkönyv szerint a pisztoly lefoglalásakor a tárban hat golyó volt, melyek közül az egyik ferdén állt, és a csőben is egy lőszer volt. Az eljárás során kihallgatott fegyverszakértő cáfolta azt, hogy a fegyver az elakadása miatt vált működésképtelenné. A szakértő álláspontja szerint legfeljebb a pisztoly eldobása miatt fordulhatott elő, hogy egy lőszer a tárban ferdén helyezkedett el. Abból a körülményből, hogy egy lőszer még a csőben volt, azt a következtetést lehet levonni, hogy a pisztoly működőképes volt, egy további lövés leadása mindenképpen lehetséges volt. A további lövések leadása tehát nem a fegyver működésképtelenné válása miatt hiúsult meg.

A megállapított tényállásból az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, és az általa elkövetett cselekmények minősítése is megfelel a büntető anyagi jogszabályoknak.

A vádlott és védője vitatták az elsőfokú bíróság ítéletét az élet elleni cselekmény minősítése kapcsán. A védő álláspontja szerint a vádlott méltányolható indokból származó erős felindulásban követte el cselekményét. Hivatkozott a védő arra is, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában nem adott számot kellő mértékben arról, hogy miként alakult a vádlott és a sértett kapcsolata, milyen viszonyban voltak egymással a cselekmény elkövetését megelőző időszakban. Tévesen ítélte meg a vádlott tudatállapotát a cselekményt közvetlenül megelőző pillanatokban, ami a helytelen minősítést eredményezte. Érvelését azzal támasztotta alá, hogy a vádlott olyan mértékű tudatszűkült állapotban követte el cselekményét, hogy a lövések abbahagyása is csupán a fegyver elakadása miatt történt; továbbá azzal, hogy a vádlott a cselekmény elkövetése után nem a lakása felé, hanem ellenkező irányba indult el, és a cselekmény egyes részleteire sem tudott visszaemlékezni.

A minősítés változtatására irányuló védelmi fellebbezést és annak érveit nem látta alaposnak a másodfokú bíróság.

A cselekmény elbírálásakor valóban szükséges kitérni a vádlott és a sértett kapcsolatára. A vádlott és a **sértett** évek óta ismerték egymást. Rendszeresen találkoztak, kíségtették egymást kisebb szívességekkel. A jó kapcsolatra utal, hogy a sértett a vádlottat „Faternak” szólította. Mivel mind a vádlott, mind a sértett hosszú ideje egy helységben éltek, ismerték egymás életkörülményeit, a vádlottnak tudnia kellett arról, hogy a sértett vállalkozást nem működtetett, alkalmazotként nem dolgozott, rendszeres - legális forrásból származó - jövedelemmel nem rendelkezett, a sértett baráti és rokoni körében többen büntetett előéletűek, a sértett is többször volt büntetve.

A vádlott és a sértett között - ma már pontosan fel nem deríthető, de - legálisnak nem tekinthető üzleti kapcsolat volt. Ezt igazolja, hogy a nagy értékű BMW behozatalából a vádlott olyan haszonra számított, amely szabályos üzlettől nagy valószínűséggel nem várható. Tovább erősíti ennek a kapcsolatnak a törvénytelen jellegét, hogy a sértett olyan telefonkártyákat adott el a vádlottnak amelyekről az értékénél lényegesen nagyobb összeget lehet lebeszélni. A vádbeli estén is olyan helyre - a városon kívül eső, elhagyatott parkolóba - beszéltek meg találkozót, ahol mások nem láthatták meg őket.

A vádlott és a sértett között az autó behozatala - tehát illegális ügylet - miatt keletkezett szóváltásból eredő indulat nem tekinthető méltányolható okból származónak. Egy ilyen kapcsolatban - ismerve a sértett személyi körülményeit - különösen vita esetén, a fenyegetés, szidalmazás nem tekinthető váratlannak. Bár a sértett fenyegetése valóban alkalmas lehet indulat kiváltására, de az adott helyzetben csak távoli, komolynak nem tekinthető fenyegetés volt. A sértett az autójában ült, a lehajtott ablakon keresztül beszélt a vádlottal. A helyszínen csak a vádlott és a sértett volt jelen, tehát a vádlott gyermekét ért fenyegetés, az adott helyzetben komolytalannak volt tekinthető.

A bűncselekmény minősítése körében az elsőfokú bíróság helyesen ismerte fel, hogy a Btk.167.§-ában meghatározott erős felindulásban elkövetett emberölés megállapításának feltételei nem állnak fenn.

A következetesen érvényesülő ítélkezési gyakorlat a szóban forgó privilegizált eset megvalósulásához nemcsak a méltányolható okból származó - az elkövetőn kívül álló ok által kiváltott, erkölcsileg menthető - felindulást, hanem annak meghatározott fokát is megkívánja. A fizioiogiás alapon kialakult indulatnak olyan mértékűnek kell lennie, amely a megfontolás szokásos mértékének megtartását lehetetlenné teszi, tehát tudatszűkítő vagy tudatborulást eredményező hatású is.

A vádlott az ölési cselekményt kétségtelenül felindult állapotban követte el. Ez az indulat azonban nemcsak rajta kívül álló okból következett be, abban jelentős szerepet játszottak személyi körülményei, folyamatosan romló anyagi helyzete, az hogy a sértettel folytatott legálisnak nem tekinthető autózlet nyilvánvalóan nem vezet eredményre, illetve az a tudat, hogy a sértett becsapta. A vádlott tehát maga is kifogásolható magatartást tanúsított.

Ugyanakkor az indulat foka sem érte el azt a mértéket, amely a Btk.167.§-ában írt bűncselekmény megállapításához szükséges. A vádlott indulata nem homályosította el tudatát, viselkedése célszerű volt és meggondolásra utaló jegyeket tartalmazott. A sértett fenyegetőzése miatt ment a kocsijához és vette elő pisztolyát. A fegyvert csak akkor kezdte el használni, amikor a sértett a fenyegetőzéssel nagy hagyott fel, majd a cselekmény elkövetése után a pisztolyt elrejtette.

Az indulat mértékének értékelésekor nem szabad figyelmen kívül hagyni a vádlottat ért sérelem nagyságát sem. A sértett a vádlottat és a fiát kibelezéssel fenyegette. Ez a fenyegetés azonban - a fent már kifejtettek szerint - távoli volt. A sértett nem súlyos megítélésű magatartására a vádlott jelentősen eltúlzott magatartást tanúsított, ami döntően nem jogos felháborodására vezethető vissza.

A bűnösségi körülményeket a megyei bíróság alapvetően helyesen ismerte fel és értékelte. A súlyosító körülmények köréből mellőzte a másodfokú bíróság az elkövetéshez felhasznált kézi lőfegyver nagy tűzerejére hivatkozást. A vádlott által használt pisztoly nem tekinthető nagy tűzerejűnek, az az élet elleni cselekmények elkövetésének egyik tipikus eszköze.

Egyebekben az elsőfokú bíróság a vádlott javára és terhére jelentkező körülményeket helyesen vette számba, tényleges súlyuknak megfelelően értékelve is azokat. A kiszabott szabadságvesztés-büntetés indokolt és egyben szükséges is, ezért annak lényeges enyhítésére a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A bejelentett fellebbezések tehát nem voltak alaposak.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbviteli bíróság a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy vádlottal szemben ai Városi Bíróság 5.B.10/2006/26. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés-büntetés a jelen ügyben kiszabott büntetéssel quasi halmazati viszonyban áll, ezért a Btk.92.§ alapján összbüntetési eljárásnak van helye, amelynek lefolytatására az elsőfokú bíróságot felhívta.

P é c s, 2007. szeptember 11.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Somogy Megyei Bíróság B.100/2007/12. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.138/2007/6. számú végzésével 2007. szeptember 11. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelélül: